

בימאי הבידור חזר לפעילות את הכושר

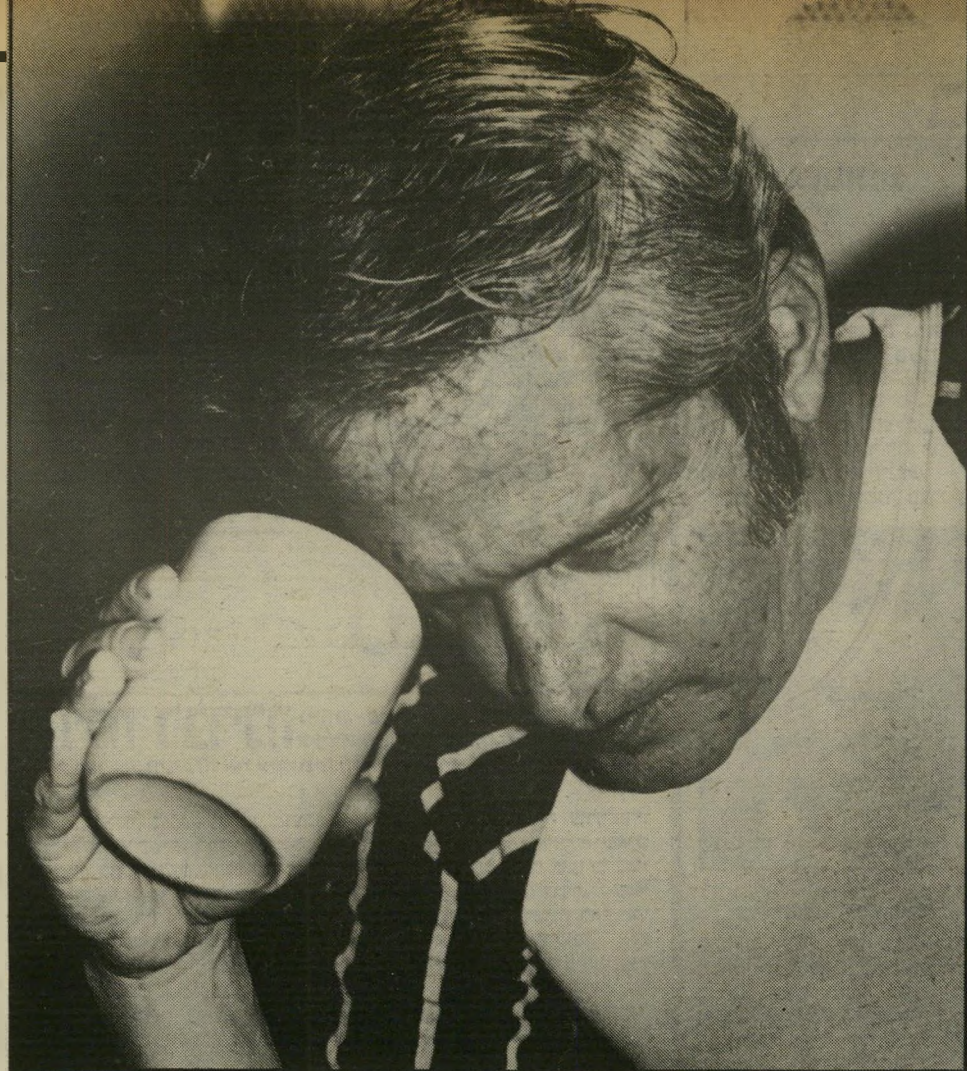
לפני שלוש שנים היה לי התקף-לב. הייתי מת מבחינה קלינית. כאמבולנס, בכניסה לבלינסון. החיו אותי במכות חשמל. אבל זה היה שום דבר בהשוואה למיקרה השני.

היו יומיים-שלושה קשים — כאבים, הקאות, בדיקות לא נעימות — אבל זה עבר מהר, וכעבור שלושה שבועות חזרתי לעבודה. הרגשתי כמעט כמו אדם חדש, הפסקתי לעשן ושיניתי את אורח-החיים שלי. הקפדתי על תזונה נכונה, נעשיתי יותר ביתי, והפסקתי לקחת על עצמי עשרים עבודות בבת-אחת.

לפני ההתקף סבלתי מבעיות כלחץ-הדם ומרופק מהיר. מקור כל צרותי, כנראה, הוא פעילות-יתר של כלוטת-המגן. כן, עישנתי הרבה, אבל לוקים בוה גם לא מעשנים.

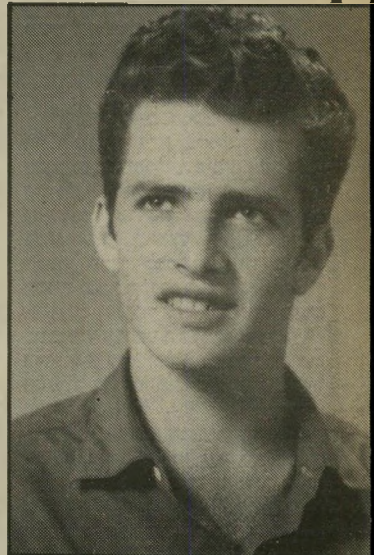
ככל שעבר הזמן, התחלתי להזניח את עצמי. חזרתי לעשן ולעבוד קשה. זו היתה הזנחה פושעת. אני לא בא בטענות לאף אחד, רק אני אשם. אולי, אילו הייתי שומר על עצמי, לא היה קורה מה שקרה.

כמה חודשים לפני האירוע המוחי הרגשתי רע. ירדתי במישקל. עברתי בדיקות. אבל אף אחד לא ניבא שזה מה שאחטוף. לא הלכו בכלל בכיוון הזה. חודשיים וחצי שכנתי בתל-השומר.

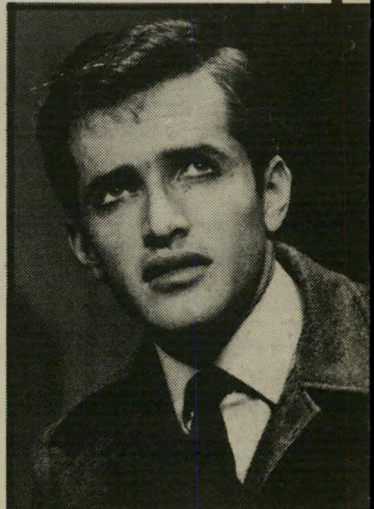

ד **כאב ביר** שמאל היה איום. ההרגשה הכללית — רעה. דני ליטאי חשב שזהו שוב התקף-לב, השני במספר.

הוא היה לבר כבית. הוא צילצל לחבר, ובשעת השיחה הרגיש שקולו

נער בגיל 16 הקדיש שעות רבות לאמנות: נגינה בכינור ולימודי מישחק ודראמה.

שחקן בתיאטרון, לפני 20 שנה, בציפס עם כל דבר, לצד יהורם גאון וצדוק צרפתי.

מעשן בזמן העבודה על פדס פדס. ברגע של ריכוז. כיום נמנע דני ליטאי מעישון.

משתנה. כאילו משהו אחר מדבר. הוא לא שלט במילים. אחר-כך הועיק אמבולנס. הוא פתח את הדלת ושם לידה כיסא, כדי שלא תיטגר במיקרה שהוא יתעלף.

חיים במכת-חשמל

כ **עבור שעות** אחרות, בבית-הי חולים בתל-השומר, הוא נוכח לדעת שאינו יכול להניע את יד שמאל ורגל שמאל. הוא איבד את הכושר לאכול וללכת, וכושר-הכינור שלו נפגם קשות.

לחיות אחרי

שבץ!

בילו בפאריס במוליין-רוז, בעת ביקור התיאטרון הקאמרי בעיר האורות לפני כ-20 שנה. מימין: ליטאי, שמעון סיאני, כיום צייר, והשחקנים אשר צרפתי ונירה רבינוביץ.

אומר, "אבל אני מצליח להכין קפה ואוכל בעצמי". הרירה בת שני חדרים נראית מעט מוזנחת. רהיטים פשוטים, ישנים. תריסי-המירפסת שבור. כשהייתי בריא יכולתי לתקן אותו לבר, הוא אומר, "טכנאי לא יכולתי להמין, כי אני מגיע לכאן רק בשבתות, ואף אחד לא רוצה לעבוד בשבת".

סיפר דני ליטאי:

שבועה חודשים אחרי האסון יר שב כימאי-הבידור בן ה-43 בדי רתו נגיבעת-ירמב"ם. הסבל האיום שעבר לא ניכר על פניו. הוא הגיע לחופשת סוף-שבוע מבית-לוינסטיין ברעננה, שם הוא מאושפז בארבעת החודשים האחרונים. ההליכה עדיין קשה עליו. הוא ניגש למיטבח בצעדים זהירים, כדי להכין קפה. "חשבנו שאצטרך משהו שיטפל בי", הוא

גרועה ג'ס' 2 מלי, שאותה הכיר ליטאי כשביים בלהקה אביו של דני. יעקב. התמונה צולמה בהצגת-הבכורה של זהו בידור.

איבדתי את הכושר לאכול, והאכילו אותי בעזרת וונרה. זה היה הרבר הכי שנוא עליי. לא יכולתי לבלוע, שכחתי איך עושים את זה. לא זכרתי גם איך ללכת. הראש, לעומת זאת, תיפקד כסדר גמור.

בבית-לוינסטיין יש אנשים אחרי אירוע מוחי, שלא זוכרים את שמם ולא יורעים מה קרה להם. יש שם מורה ששכחה עברית, וזוכרת רק את שפת-האם שלה, צרפתית. נמצא שם מנהל-חשבונות אחד, שמלמדים אותו שתיים-ועוד-שתיים. יש כאלה שלא שולטים על הצרכים שלהם ויש שלא שולטים על עצמם בכלל, שצועקים כל הזמן.

כשאחותי שמעה אותי מדבר, היא חשבה שאני עושה פארודיה על

במונחים רפואיים קוראים למה שקרה לי ולנברג סינדרום. בשפת ההדיוטות זה אירוע מוחי — שטף-דם או קריש במוח. המחלה הזאת היא נאחס גדול. נפגעתי בצד ימין של המוח, ולכן הייתי משותק בחלק השמאלי של הגוף. עד היום יש לי כאבים חזקים, מעין צריבות, בחצי השמאלי של הפנים. נגר זה עוד לא המציאו תרופה. או שנצטרך להתרגל לחיות עם זה, או שזה יעבור מעצמו.

הדיבור שלי השתנה, נעשה מזור. דיברתי לאט מאוד, אבל זה משתפר בהדרגה. לא האמנתי שאוכל שוב לנהל שיחה. לא יודע אם הייתי יכול לנאום באסיפת-בחירות או לשיר על הבימה. אבל עכשיו אני יכול לדבר, וזה הרבה.